
Polkupyörävaras

Nimestään huolimatta tämä tarina poikkeaa kuuluisasta italialaisesta elokuvasta. Sillä tässä muistelossa eläin voi olla varkaanakin.

Kuulin perustarinan Tallinnassa, bussikusilta. Joten tämä sovitus on täysin oma näkemykseni ko. tapahtumasta. Kirjallista alkulähdettä ei ollut käytössäni ja jutusta tuli reilusti pidempikin.

Tämä vähän mystinenkin juttu tapahtui Neuvostoliiton aikaan Virossa, Rakveden maakunnassa. Moskovan Suuri Sirkus oli siellä esiintymismatkalla. Tietysti mukana oli Pavlov koirineen, mutta suurin vetonaula oli polkupyörillä ajavat karhut.

Kiertueen viimeisenä iltana esityksen jälkeen huomattiin järkyttävä tapahtuma. Sirkuksen vanhin ja taitavin karhu, oli kadonnut jäljettömiin. No, eihän Rakvedessä ollut karhuja näkynyt miesmuistiin. Niinpä ajateltiin, että kohtahan kesy karhu kiinni saadaan. Tai se tulee itse takaisin leiriin. Muutama päivä meni etsinnöissä, mutta karhua ei näkynyt mailla eikä halmeilla.

Keskustan reuna-alueella asusteli yksinäinen mummo mökissään. Hän oli kuullut kadonneesta karhusta, eikä uskaltanut lähteä viikoittaiselle kauppamatkalleen, jonka hän yleensä teki kävellen. Nyt kuitenkin alkoi ruoka loppumaan ja hän päätti uskaltautua kauppareisulle. Mutta hän lähtisikin nyt polkupyörällä. Pyörätie oli kyllä pidempi, sillä se kiersi matkalla olevan lammen. Silti se olisi avoimena turvallisempi, kuin oikaiseva metsäpolku.

Menomatka sujui mainiosti ja tärkeät ostokset olivat selkärepussa. Paluumatkalla, ollessaan kiertämässä lampea, hän tunsu, että joku kähmäsi hänen reppuaan. Mummo vilkaisi pelästyen taakseen ja kauhukseen huomasi, että karhuhun se siinä lönnkötteli, yrittäen kielellään nuolla hänen reppuaan. Pelästyksissään hän horjahti ja tasapainonsa menettäen lensi suin päin lampeen. Lampi oli onneksi matala, mutta ei mummo siellä ollut omimmillaan, vaan jatkoi kiireesti pakoaan hölskyvin saappain. Vain pipo jäi lampeen kellumaan. Jonkun matkaa juostuaan hän kuuli, että joku on tulossa hänen takaansa. Ja eikö mitä, vettä valuva karhuhun siinä polki hänen pyörällään, vilahtaen ohitse.

Mummoa tulkittiin kylällä väärin, eikä kukaan uskonut häntä. Kun hän kertoi kaikille vastaantulijoille, miten karhu oli yrittänyt kähmiä häntä takaapäin ja suutuksissaan paiskannut hänet lampeen. Ja vielä varastamallaan pyörällä ajanut röyhkeästi hänen ohitse.

Mummo vietiin lääkäriin ja diagnoosi oli: Jotain pelästyessään mielikuvitus saanut vallan, eikä pääse kuvitelmistaan eroon. Ja pitkän huoltomatkan vuoksi hänelle järjestettiin hoitokoti keskustaan.

Karhu saatiin myöhemmin kiinni paikalta, jossa sirkusteltoa oli ollut. Mutta polkupyörää ei löytynyt koskaan.

Eikö totuus ollut taas tarua ihmeellisempi. Olisitko Sinä uskonut mummon selityksen. Minä olisin kyllä uskonut. Sillä olen usein tullut väärin ymmärretyksi, kertoessani tositarinan.

Kerrankin kerroin kavereille, että näin jäniksen lentävän pihamme yli. He nauroivat minut ulos, ennen kuin ehdin selittämään, että pupulla oli vielä haukkakin selässään.

Todelliseksi varkaaksi ei tässä tarinassa voi nimittää ketään. Karhullakin nimike on vain luvaton käyttöönotto. Ja pyörän löytäjä rikkoi löytötavaralakia. Mummo olisi ansainnut urhoollisuus mitalin ja karhu vuoden hunajat.

Kalevi Pirttijärvi